

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل شاخص های حکمروایی شهری در کلان شهر تهران با استفاده از روش دیمتل فازی

محل انتشار:

مجله جغرافیا و برنامه ریزی محیطی، دوره 34، شماره 3 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سعید خاتم - پژوهشگر فرادکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

سید عباس احمدی - استادیار گروه جغرافیای سیاسی دانشگاه تهران، تهران، ایران

مهناز خاتم - دکترای تخصصی گروه مدیریت، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سیرجان، سیرجان، ایران

خلاصه مقاله:

شهر یک منبع توسعه است و مدیریت شهری در روند توسعه شهری نقشی بسیار مهم و تعیین کننده دارد. یکی از موفق ترین الگوها در زمینه مدیریت شهری، الگوی حکمروایی شهری است. این الگو یک سیستم مدیریت به شکل مشارکتی است که در آن، سه نهاد جامعه مدنی، بخش خصوصی و دولت در تمامی تصمیم گیری های مرتبط مشارکت می کنند. این پژوهش از نظر هدف، کاربردی و از نظر نحوه گردآوری داده ها، توصیفی است. در این پژوهش، از روش دیمتل فازی، و برای گردآوری داده ها، از نظر خبرگان و نمونه گیری هدفمند و روش گلوله برفی (اشباع نظری) استفاده شد. براساس یافته ها، شاخص مسئولیت پذیری بیشترین میزان اثرگذاری را بر دیگر شاخص ها، و شاخص پاسخگویی بیشترین میزان اثرپذیری را از دیگر شاخص ها دارد. پس از پاسخگویی و مسئولیت پذیری، با فاصله ای بسیار نزدیک، شاخص اثربخشی و کارایی مهم ترین شاخص حکمروایی شهری است. براساس داده های ستون D-R، شاخص حاکمیت قانون از دیگر پیشایندها در سامانه روابط علی و معلولی شاخص های حکمرانی خوب شهری است. درمقابل، سایر عوامل برآیندی اثرگذار دارند که در صدر آنها، شاخص تخصص قرار دارد. حکمروایی شهری می تواند به کیفیت بهتر مکان های شهری و همچنین اعتماد بیشتر شهروندان به نهادهای مدیریت شهری منجر شود. این گونه برداشت می شود که شاخص های پاسخگویی و مسئولیت پذیری ارتباط تنگاتنگی با هم دارند و بنیادی ترین عوامل در سامانه شاخص های حکمروایی خوب محسوب می شوند و ایجاد تغییرات سازنده در آنها به تغییراتی جدی تر و اثرگذارتر در بهبود حکمروایی شهری می انجامد.

کلمات کلیدی:

حکمروایی شهری، مدیریت شهری، دیمتل فازی، کلان شهرتهران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1948599>

